

andring, er det, fordi det for mig, jo nærmere jeg har set paa denne Sag, er blevet desto tydeligere, at saasnart vi begynde at røre ved eller forandre paa denne simple og klare Maade, hvorpaa dette Forslag er stillet, taber det Noget af sin Karakter, og saa bliver der Noget, som ikke er saa fyldestgjørende, som det er i den nu foreliggende Form. Jeg har derfor ment, at der her maatte være et Enten—Eller. Enten maatte det være dette Folkethings Mening, at det vilde have en Skær, ren og bestemt Erklæring over Finantsforvaltningen efter den provisoriske Finantslov, eller ogsaa maatte det være dets Mening, at det vilde have en Erklæring i en mere taaget og udvissket Form, hvori der var blandet en Del Ting sammen imellem hinanden, som egentlig ikke hørte sammen, hvori Stort og Smaat var blandet saaledes sammen, at man saae saavel paa det One som paa det Andet paa eengang. Hvis man ønskede en saadan mere udvissket og taaget Form, saa havde man den jo i Flertallets Forslag. Man havde Valget imellem en bestemt pointeret Form — og om at faae en saadan er det, at det dreier sig efter min Mening — og en mere udvissket og taaget Form; men hvorfor skulde jeg da bidrage til at skaffe et nyt udvissket Stemmeme tilbeie? Nei, det vilde jeg ikke, og jeg har derfor tilladt mig at optage den Indstilling, som forelaa ifjor, og at stille den som en Underændring til Flertallets Forslag, idet vi jo forøvrigt ere enige om de andre Ting, som dette Forslag indeholder. Det er jo kun de to første Poster, hvorom vi ere uenige, medens vi derimod ere enige om den tredje Post. Jeg skal derfor paa det Varmeste tilraade det høie Thing at stemme for denne Indstilling. Det vilde, som sagt, efter min Mening virkelig være en Høbersdag for det danske Folkething, naar det fik vedtaget en saadan Beslutning med Hensyn til den Retsvirkning, som den provisoriske Finantslov har.

Bajer: Det ærede Udvalgsmedlem, der nu satte sig, har vistnok Ret i den Betragtning, hvormed han sluttede, nemlig at da den Sag var til Forhandling her i forrige Samling, sluttede Thinget sig ikke med noget stort Flertal og heller ikke med stor Varme om det Forslag, der blev vedtaget. Jeg tror, at der var mange Medlemmer, som ønskede, at den endelige Beslutning skulde have en anden Affattelse. Jeg var Medlem af det forrige Udvalg, og jeg takker det nuværende ærede Udvalg, fordi det har opfrislet den Tilføielse, som jeg kunde have ønsket at give Flertallets Indstilling. Da jeg ifjor afgav min Betænkning, havde jeg — som jeg allerede bemærkede forrige Gang — ikke set det Forslag, som fremkom fra det daværende Udvalgsmedlem, det ærede Medlem fra Skjoge (Hørup). Ved at tænke nærmere over Sagen maa jeg sige, at dette

Forslag i reel Henseende tiltaler mig mere; men jeg har nu den samme Indvending at gøre derimod i formel Henseende, som jeg gjorde forrige Gang, idet jeg nemlig finder, at det mere er affattet, som om det var den offentlige Anslager, der gjorde en Paastand paa at faae en vis Rigsrettsdom, end som en Indstilling fra Statsrevisionsudvalget. Der staar nemlig her: „Det kan ikke passere, at der i Finantsaaret 1877—78 er opkrævet Skatter og afholdt Udgifter i Genhold til den saakaldte foreløbige Lov af 12te April 1877“. Jeg mener imidlertid, at vi her have at gøre med de enkelte Poster paa Finantsloven, og at Forslaget derfor maatte affattes saaledes, at der kom til at staa: „De Skatter, som ere opkrævede, og de Udgifter, som ere afholdte i Genhold til den nævnte Lov, kunne ikke passere.“ Det pleier jo ved saadanne Indstillinger at være Tilfældet, at man siger, at de og de Poster kunne passere eller ikke passere. Med Hensyn til den formelle Side af Sagen, da har jeg ogsaa den Indvending at gøre imod Indstillingen, at den formelle Side ikke er kommen tilstrækkelig i Betragtning, medens det paa den anden Side forekommer mig, at Flertallet for sit Vedkommende har lagt for stor Vægt derpaa, naar det siger, at Statsregnskabet i sin Helhed kan ikke passere, thi det kan dog ikke være Meningen, at man vil have, at Statsregnskabet skal gjøres fuldstændig om, saaledes at man deraf kan se, hvilke Summer der er afholdt før og efter henholdsvis den 16de April og den 7de November 1877, og hvilke der falder i Mellemtiden. Dette kunde der dog efter min Mening fornøstigtvis kun være Tale om, dersom man vilde gjøre Ersatningsansvar gjældende i den Anledning. Jeg kan ikke indse, at dette vilde være rigtigt, thi her kan der jo vel kun være Tale om Straffansvar, og saa er det jo ligegyldigt, om disse Summer komme ind imellem hinanden eller ikke, ja, jeg anser det endog for at være en umulig Opgave at omposere Regnskabet saaledes, at man virkelig fik gjort en Udskiftelse; men igrigt er jeg enig med den ærede Ordfører i, at naar vi vedtage „kan ikke passere“, saa holde vi derved Udgangen aaben til Rigsretten, hvilket jo maa være den fornøstige Mening af en saadan Beslutning. Jeg er ogsaa enig med den ærede Ordfører i, at vi ikke skulle lukke denne Port, men paa den anden Side vil jeg dog ikke støtte noget Forslag om Rigsrettanke, fordi jeg ikke kan bedømme, om Folket er istand til at bære Konsekvenserne deraf i dette Øieblik. Den fornøstige Mening af at vedtage „kan ikke passere“ maa jo nemlig være en Rigsrettsiltale, og den fornøstige Mening af en Rigsrettsdom, som gaar Folkethinget imod, maa være Signalet til en Grundlovs-kamp, som ikke ender, uden at Grundloven er ændret saaledes, at det for Fremtiden vil være umuligt for Regjeringen at gjentage,